

DEL 3**DAG 2**

Vi vågnede kl. 8.00, fordi mobilen var sat til at ringe. Vi skulle ikke for sent af sted. Morgenmaden skulle afhentes i et lille skur for enden af den vej, som vi boede på. Der blev ryddet lidt op og sat vand over til kaffe, mens Far hentede maden. Det øsregnede....

Han kom hjem lidt efter med 2 små paptasker, der var fuld af lækkerier. 2 croissanter til hver, nutella, smør med små Mickey-hoveder på, syltetøj, kaffe, sukker og kakao-pulver og 1 meter flûte.

Vi spiste, til det stod os ud af ørerne, pakkede regntøj, penge, pas, billetter og andre vigtige ting i rygsækken og gik ud i regnen. Det var nu ikke så slemt – og skulle der komme en enkelt byge eller to, så gik det nok. Måske hellere dét, end 30 graders ulidelig varme.

Den første, vi mødte, var Fedtmule. Vi købte autografbøger og kuglepenne og stillede os i kø. Der stod vi i ca. 15 min. og så var det pigernes tur. Med en næsten overdreven ærefrygt gik de frem mod ikonet med deres bøger, smilede velopdraget og rakte bøgerne frem. Fedtmule skrev og så skulle billederne skydes. Der var selvfølgelig en "professionel" fotograf, som tog et billede og rakte os en seddel bagefter. Så kunne vi købe billedet til €8,50. Jow, deeet.....gjorde vi så ikke.

Så gik turen videre ind i parken. Vi havde en idé om, at der var nogle ting, vi godt ville prøve igen – men også nogle ting, som vi havde set, men ikke nået dagen før.

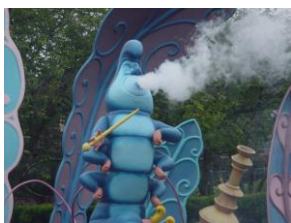
Vi stødte konstant ind i figurer alle vegne, så det var svært at være målrettet. Vi så både Gepetto, Timon, Rafiki, men også Belle og hendes Udyr.

Det blev et møde, der tog en overraskende drejning for vores ellers så tapre Maria. Udyret kunne ikke få ordentlig plads til Belle, så hun ikke blev generet, så han trampede hårdt i jorden og pegede på de børn, der ikke lige havde forstået at flytte sig – heriblandt Modige Maria. Da svigtede både modet og tapperheden. Han var så stor og havde en særdeles truende adfærd, når man kun måler 1 meter og ca. 30 cm. Maria fik et større sammenbrud og det tog lidt tid at overbevise hende om, at det nok kun var for sjov.....

Vi skyndte os videre og fik set "Small World" igen. Det var en rigtig dejlig sang og nogle flotte scenarier, de havde sat op. Bagefter var det tid til en sejltur gennem en masse, små landskaber, der viste de forskellige eventyr. I vores båd lå der 4 billetter "hopperpass", der gjaldt i 4 dage, som nogle havde glemt. Et sekund faldt tanken os ind at beholde dem og blive en dag ekstra....meeeeen.....de blev selvfølgelig afleveret til én af medarbejderne. Hvad de så har gjort med dem, finder vi aldrig ud af, men forhåbentlig blev de afleveret til rette ejermænd. Der stod navn og hotel på dem, så mon ikke at deres tur blev reddet?

Vi fik også en tur med Thomas – Det lille Tog. Det var en sjov tur, men Lisa er stadig ikke helt god til det med rutschebaner. Det kommer – men kræver nok nogle flere ture i Bon-Bon Land og i Tivoli, som hun sagde bagefter!

Vi gik over mod Alice's Eventyrland og nåede lige en juice og en regnbyge på vejen. Der skulle være en sjov labyrint og den ville vi forsøge at finde vej igennem. De var sjovt i middelsvær grad. Vi gik en masse og fik set noget hæk – og ind imellem var der da også nogle sjove indfald. Vandstråler, der blev kastet over hækken, så det lignede nogle, der stod og spyttede, en stor larve, der sad og røg pibe osv. Turen sluttede oppe i et tårn, hvor der var en god udsigt over parken.

Nu ville vi over i Adventureland og se Kaptajn Klo's skib og måske møde Peter Pan. Pludselig var solen dukket frem og det blev ret varmt lige med ét. Af med regnfrakkerne igen og måske var det også på tide at få strømpebukserne af inde under de lange bukser.....!

Klo's skib var et imponerende syn. Intet mindre end et stort træskib i naturlig størrelse. Desværre var der lukket. Kaptajnen var måske inde og få shinet kloen op til sæsonen rigtig skulle i gang.

Dødningeklippet var der også – og uhyggelig så den ud. Godt man ikke er indianerprinsesse!!

Der var en dejlig legeplads bagved skibet og så fik pigerne ellers travlt! Det var blevet så varmt, at jakkerne også måtte af. Nu var rygsækken ved at være noget belastet.

Vi gik over på en burgerrestaurant og fik et måltid, der ikke tåler yderligere beskrivelse. Vi blev mætte – og vi blev da ikke syge bagefter!

Desværre var der ikke nogen ting, som vi kunne prøve i Adventureland. Maria er stadig lidt for lav, men vi tager revanche om nogle år! Og så bliver det en HEL uge.

Vi drog til Discoveryland, som består af fremtid, fortid og ham der gør børnene mindre. Her fik vi heller ikke det store udbytte, men flot så det ud!

Det begyndte at regne lidt igen, så vi besluttede at tage en tur rundt med toget, som vi havde set dagen før. Der var ikke så lang kø, så vi kom med det andet tog og troede, at vi skulle ha' den store sightseeing tur gennem de 4 landskaber. Det var en hyggelig tur, men jeg tror, at det var meningen, at man virkelig skulle benytte toget som transportmiddel, for der var absolut ingenting at kigge på i løbet af turen – på nær bambus-buske. Aldrig har jeg set så mange i hele mit liv!

Der sad 3 damer fra Asien et sted overfor os. De var helt betagede af Lisa og Maria. Begge tøserne havde også fået rottehaler og de så selvfølgelig bedårende ud. Det var nu meget godt, at damerne sad der.....så skete der da en lille smule.

Da vi stod af igen, nåede vi lige at se slutningen af paraden. Der kom en kraftig regnbyge, så vi krøb i læ sammen med en del andre under et halvtag. Det tog kun et øjeblik og så brød solen frem igen.

Vi gik en tur gennem Main Street og endte ved Alladin og Jasmins slot. Der var også en del forretninger – eller basarer, hedder det vel, når vi er i "Persien".

Vi gik ind og kiggede. Der var ALT, hvad 2 piger kunne ønske sig af prinsessekjoler (til 400 kr.) og en masse andet Disney-kram. Vi gik i flere forretninger og pigerne havde efterhånden sporet sig ind på, hvad de ønskede sig. Enten et ur hver eller nogle figurer. Begge dele var nogenlunde til at betale, så vi besluttede, at de kunne få en ting med hjem. Så var der også lidt nyt legetøj til bilturen hjem – i forventning om, at det nok ikke ville gå lige så ”smertefrit” som turen derned.

Klokken var ved at være 18.00 – og vi besluttede, at det snart var nok, selvom man gik med en følelse af, at vi kunne ha’ blevet der til Disneyland after dark...!

Vi gik tilbage til forretningen, hvor vi havde set på de ønskede effekter. Vi købte, lukkede øjnene og betalte. Pigerne var ellevilde. Nu kunne det ikke gå stærkt nok med at komme hjem. Vi andre følte os vældig smarte – uden faktisk at være det.

Da vi nåede op til rullebåndene mødte vi sjovt nok de tre damer fra toget igen. De snakkede løs til ungerne og vi fik at vide, at de kom fra Indonesien. Damen var mor til de to andre og hun fortalte på lidt gebrokkent engelsk, at hun havde 7 børn derhjemme – men ingen var så smukke som Maria og Lisa. De fik lov at tage et par billeder sammen med pigerne. Vi stod bare og gloede...det kunne da ha’ været sjovt at ha’ et billede med dem på også.

Vi kørte tilbage til ranchen kl. 19.00 og tog op i butikken, hvor man kunne købe lidt mad. Det blev til nogle pølser og lidt hakket kød, som jeg tror, var okse. Vi havde spaghetti og ketchup med hjemmefra. Det overdådige måltid blev tilberedt mens ungerne legede med deres nyerhvervelser.

Aftensmaden blev indtaget under noget afdæmpede forhold – og bagefter fik ungerne nattøj på, børstet tænder og besked på at de kunne lege med deres figurer inde i deres senge. Det varede ikke så længe – så var der stille.....og så blev fjernsynet tændt blot for at konstatere, at det selvfølgelig var kampen mellem Italien og Tjekkiet, man havde valgt at vise. Der kom ind imellem klip fra kampen mellem Sverige og Danmark og SMS’er fra familien, når der blev scoret. De spillede 2-2 og kom i kvartfinalen. Italien vandt, men røg ud. Hi hi...

Vi troede selvfølgelig at begge unger sov godt – men det viste sig, at Maria stadig var vågen. Hun fik lov til at sove i ”min” seng og faldt også i søvn efter nogen tid.

Vi gik i seng, da kampene var færdige – der ventede endnu en oplevelsesrig dag og en laaaaang køretur hjem igen næste dag.

*****

DAG 3

Vi vågnede og gentog seancen fra dagen før. Far skulle hente morgenbrød og en pakke cigaretter. Det sidste skulle vise sig at være en stor fejl – ikke blot at vi var begyndt at ryge igen, men at ønske flere smøger i Disneyland var nærmest som at drømme om, at vi vandt en million.

Han drog af sted og jeg begyndte at lave kaffe og dække bord. Turen i går havde taget under 10 min., så jeg skyndte mig. Der gik det meste af en halv time og så begyndte nervøsiteten at brede sig. Jeg prøvede at ringe til hans mobil, blot for at konstatere, at den lå ovre på kommoden..... Der gik yderligere 20 min. og så begyndte jeg at overveje at finde nummeret på receptionen for at spørge, hvad man skulle gøre i tilfælde af, at en Far var forsvundet.

Til sidst besluttede jeg at tælle til 100 – og hvis jeg nåede så langt, ville jeg ringe.

Lige pludselig dukkede han op. Han var kørt forkert og kunne ikke finde tilbage på den motorvej, som førte op til Ranchen. Han kunne se den – men ikke finde tilkørselen. Han havde til sidst fundet en benzintank, hvor der heldigvis stod en politibetjent, der kunne en brøkdel mere engelsk end gennemsnits-franskmanden. Det kunne være blevet en køn historie... Uden mobil, kontanter – og kun udstyret med konens Visa-kort.

Nå, men vi fik mad. Bagefter ryddede vi op og satte tingene i opvaskeren, skyndte os at blive færdige og komme af sted. Vi havde aftalt, at hele dagen skulle bruges i Disney Studios. Vi kørte forbi receptionen og fik afleveret nøglen. En dag eller to mere kunne vi godt ha' brugt.

Vi havde et Danmark-halstørklæde liggende i bilen, som jeg gerne ville ha' vist til et par italienere...men vi blev enige om at fjerne det. Jesper havde snakket med nogle andre danskere, som havde fået smadret deres forrude dagen i forvejen – og der var vel ingen grund til at provokere en dårlig oplevelse frem og ødelægge alle de gode.

Der var endnu færre mennesker i denne park end den anden. Det tegnede rigtig godt – for os...

Vi gik forbi billetlugerne og på den anden side stod Fedtmule. Han var superstar og stod ved siden af sin 8-dørs limosine. Vi havde selvfølgelig autografbøgerne med og der blev skrevet og stillet op til de obligatoriske billeder. Lisa fik igen den særlige glød i øjnene.

Efter mødet med Fedtmule gik vi igennem en slags foyer, der var bygget op i bedste Chicago-stil. Jazzorkester, røde lamper og fede biler og selvfølgelig en masse butikker.

Da vi var kommet igennem mødte vi Mickey Mouse på den anden side. Han boede i en lille campingvogn og vi skyndte os at stille os i kø. Det tog da også kun ca. 15-20 min. (!), inden det blev pigernes tur.

Lisa, som ellers ikke havde været meget for de lidt overdimensionerede figurer, var lige pludselig meget modig. Hun smilede til Mickey og fik også trykket ham på næsen, inden de gik ud.

Maria var hele tiden god til at smile, så vi fik nogle rigtig gode billeder.

Efter besøget hos Mickey begyndte det at smådryppe lidt. Vi fik øje på Abu fra Aladdin og løb over til ham.

Der var stort set ingen børn, der havde set ham, så vi kom nemt til autografen. Bagefter gik vi op i det Flyvende Tæppe og fik set det hele lidt fra oven.

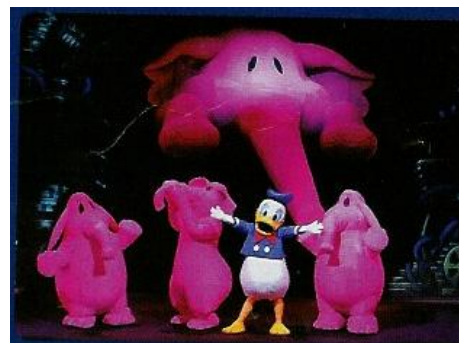
Da vi landede igen lød der musik og råben lidt længere væk. Vi småløb derover og fik øje på en scene, hvor Fedtmule, Lilo, Stich, Minnie og flere andre stod og optrådte. De dansede og spillede. Stich var Elvis og kørte en tør spade!

Det var god underholdning – men lige pludselig begyndte det at regne lidt mere seriøst. Vi bestemte os for at gå over og kigge på nogle andre ting. Vi fandt en lille pølsevognsagtig ting, hvor vi fik en kop kaffe. Lisa ville gerne smage et kandiseret æble og Maria ønskede sig nogle popcorn. Lisa tog vel 4 bidder af æblet og så var det slut – men så delte Maria selvfølgelig sine popcorn, der var overhældt med smør og sukker! Stadset blev skyllet ned med et par colaer.

Vi sad lige overfor et kæmpeskilt, der viste hen til et Stunt-show. Det skulle til at starte og der myldrede afsindigt mange mennesker derind. Vi diskuterede lidt, om vi skulle gå derind. Maria havde først ikke lyst – og så havde hun lyst osv. Far ville ikke gå derind, hvis ikke vi alle gik. Lisa ville slet ikke med, så til sidst endte det med, at vi bare kunne sidde udenfor og høre alle de fede lyde af biler, der kørte stærkt, bremsede og eksploderede!

Til gengæld kom Anders And lige pludselig kørende og vinkede til os. Der skete hele tiden ting og man blev helt kulret af at holde øjne og ører åbne for ikke at gå glip af noget.

Vi havde set et sted, hvor der tilsyneladende foregik et eller andet biografagtigt. Det skulle vi hen og se. Vi småløb derover, fordi det startede på et bestemt tidspunkt og vi var lidt sent på den. Vi nåede det og vi så et fantastisk show med alle mulige effekter. Det var Anders And og Mickey Mouse, der var gået på opdagelse i filmarkiverne. Og når Anders And fik åbnet en filmrulle, sprang alle figurerne fra den pågældende film ud og sang temaerne fra filmen og dansede rundt på scenen. Der var både Junglebogen, Ariel og flere andre. Det var en rigtig god oplevelse, men vi måtte selvfølgelig ikke fotografere derinde, så det eneste minde vi har fra det, er billedet i brochuren.

Vi kørte i en form for lastbil med vogne efter, som man kunne sidde i og få en sightseeing tur rundt mellem de forskellige effekter, der er blevet brugt i film. Det blev en for vild oplevelse.

Først kørte vi rundt og så nogle special effects fra Armageddon og andre film. Det var vældig sjovt.

Så nåede vi over til en "klippeskrænt", hvor der stod en tankbil på. Vognene stoppede og pludselig brød et minuts helvede løs.

Tankbilen eksploderede lige ud for den vogn, som vi sad i. Vi kunne mærke varmetrykket i ansigterne. Lige efter væltede der flere tusinde tons vand ned ad skrænten og kom lige imod os – alt imens vognen vippede fra side til side, som om der var jordskælv. Pludselig væltede vandet også ned over os som om, vi sad i et kæmpe vandfald. Det var totalt flippet og Lisa hylede som en stukket gris!

Bagefter kørte vi over til et andet sted, hvor der også var sket ting og sager. Der holdt et afsporet tog, som rakte halvt ud over den bro, det var på vej over. Det lignede en krigsplads. Der kom også en eksplosion fra et sted, men denne gang virkede det knapt så voldsomt.

Vi var lidt rundtossede efter turen og vi bestemte os for, at vi ville slappe lidt af og måske tage en tur mere i Det flyvende Tæppe.

Da vi kom derover kunne vi se, at folk var begyndt at tage opstilling langs med fortovet. Det var snart tid for paraden! Det måtte vi se. Vi aftalte, at vi ville tage hjem, når paraden var overstået. Det var et passende tidspunkt for både os og ungerne.

Vi ventede en god halv time, før vi pludselig kunne se endnu et kæmpe optog i den anden ende af fortovet. Vi havde fået en plads på første parket og det skulle vise sig at gi' Maria den sidste, store oplevelse, inden turen gik hjemad.

Først kom Pinocchio – og derefter fulgte en lang række andre figurer i deres kæmpe bil-arrangementer.

Desværre slap billederne op – og vi har kun film af optoget.

Da vognen med Minnie kom forbi, standsede alt – og pludselig blev nogle af børnene inviteret ind og danse med figurerne. Maria sprang op, men modet svigtede Lisa igen. Maria var inde og danse i et par minutter og fik vinket til Minnie og så var optoget, figurerne og musikken pludselig slut. Det samme var vores tur.

Vi bevægede os langsomt mod udgangen og vi kom til at love ungerne, at de kunne få en ballon med hjem. Det var ikke særlig gennemtænkt..... Det blæste 4 pelikaner og vi måtte binde de forholdsvis store balloner fast til pigerne, for at de ikke skulle blæse væk.

Vi fløj op til bilen i sus og dus – og da vi nåede frem, opstod der et andet, lille problem. Hvor dølen skulle vi gøre af ballonerne?? De var for store til at ha' inde i bilen. Vi fik lavet plads til den ene i bagagerummet – fik bundet den fast til frysetasken, hvilket resulterede i, at ballonen poppede op i hovedet på os, hver gang vi åbnede bagagerummet. Den anden kunne ligge i bagruden. Nå, men hvis det var det største problem, vi fik på hele turen, så gik det nok.

Jeg havde taget flûtes med fra morgenmaden og dem smurte vi med nutella og ost, så vi kunne få tilbagelagt en del kilometer, inden første "pit-stop".

Vi startede, vinkede farvel og så begyndte en lang tur hjem. Vi snakkede lidt om, at vi godt kunne tage en overnatning i Tyskland, hvis vi ikke orkede at køre hele vejen.

Jeg var blevet noget træt i betrækket, så jeg faldt halvvejs i søvn i sikker forvisning om, at Far kunne finde vejen tilbage. Det var jo blot at køre ad motorvejen. Da jeg vågnede igen, befandt vi os omkring Lille. Tjo...det var da godt nok derfra, vi var kørt 2 dage i forvejen, men det var jo fordi, vi skulle overnatte. Nu skulle vi sådan set hjem. Men det betød egentlig kun en lille omvej. Efter lidt møje fandt vi rundt om Robaix og ud på den motorvej, der førte til Belgien. Nu var vi på rette vej. Resten af turen var kun et spørgsmål om at holde sig vågen!

I Belgien kom vi til et sted, hvor det nok primært er langturschauffører, der spiser. Det blev til nogle skinkeschnitzler, en overklam vanille-/chokoladebudding og nogle tarteletter. Ungerne var ikke specielt sultne, så de strøg op på en lille legeplads, hvor de hurtigt blev gode venner med en lille, fransk pige. De sagde ikke andet en "mærsi buko" til hende, men de legede fantastisk.

Videre, videre, videre. Benzin på, en kop kaffe og videre. Det var en lang og rigtig kedelig tur. Da klokken nærmede sig 21 og vi var i Sydtyskland, fik vi arrangeret ungerne, så de kunne ligge lidt ned. De fik tøjet af, tæppet på og så blev der fyret op for varmen et øjeblik. Det havde den ønskede effekt – i hvert fald på Lisa. Maria har aldrig haft det store søvnbehov, og jeg tror faktisk ikke, at hun på noget tidspunkt faldt ordentligt i søvn. Det betød nu heller ikke noget – hun var ikke sur. Hun fik dog næseblod lige pludselig, men det var vist også det mest dramatiske, der skete.

Der var et hav af lastbiler i alle størrelser. Og en del "schwer transport". Men ellers gik det derud af – kun afbrudt af de obligatoriske tissepauser.

Vi nåede Puttgarten kl. 02.50. Færgeren sejlede kl. 3.05, så det passede jo helt fantastisk. Vi var lidt bekymrede for, om færgeren egentlig ville sejle hele natten...men som tidligere beskrevet: Vi havde arrangeret turen derned i detaljer, men hjemturen havde vi ikke tænkt så meget over. Så svært kan det jo ikke være!

Begge piger vågnede, da vi holdt ved færgelejet og da vi var kørt ombord, fik de begge tøj på og så gik vi op. Jeg havde lovet dem, at vi kunne købe et make-up sæt, som vi havde set, da vi sejlede fra Rødby, men jeg var lidt nervøs for, om forretningen havde åbent på den tid af natten. Men sør'me så! Vi var forfulgt af held – og tak for det.

Indkøbene blev gjort og ungerne fik lov at lege på legepladsen, mens vi sejlede over. De var i fuldt firspring og det kan nok være, at nogle af truckerne kiggede lidt, da de så dem.

Vi var i Rødby en lille time efter og så gik det stærkt med at komme helt hjem. Ungerne og jeg faldt i søvn, vågnede lidt og faldt i søvn igen. Far blev vores helt – han fik os helt hjem! Vi landede kl. 04.30 og skyndte os ind i seng. Vi ville pakke ud næste dag...eller samme dag var det nok – blot lidt senere. Øjnene åbnedes igen ved 12-tiden og to søvndrukne piger sad og forsøgte at konsumere alle oplevelserne.

Jeg har skrevet det her til jer, så I altid kan huske vores (første) tur til Disneyland. I gjorde det til en dejlig tur, fordi I var så søde og glade.

Far og jeg tager jer gerne med på en tur igen, når vi engang får råd til det.

*****